

Kako se starša uskladita pri vzgoji otrok?

Današnja tema je enotna vzgoja. **Razdelitev vlog med partnerjema** je še vedno taka, da je večji del na materi. Ko se predavateljica pogovarja s starši, želi da oba starša prideta na pogovor. Ko se kaj nepredvidenega zgodi, so matere tiste, ki vskočijo. So pa očetje bistveno bolj vključeni v skrb za otroka kot včasih. Za predavateljico je enotna vzgoja takrat, ko imata oba podobne obveznosti, ne da je en starš bolj obremenjen od drugega. Primer: Do konflikta pride takrat, ko očetje delajo do večera, pridejo domov in se hočejo z otroki poigrati, materi to ni všeč, ker jih je že pripravila in umirila za spanje. Rešitev bi bila, da se oče poigra z otroki, vendar jih potem tudi on uspava. Tisti starš, ki je več z otrokom, se čuti bolj kompetentnega kot drugi.

Na vzgojo imamo **različne poglede**, ker smo bili tudi različno vzgajani. Za družinska pravila se morata starša dogovarjati. Odnosi se lomijo na drobnih stvareh. Vsak vstopa s svojo prtljago, s svojo vzgojo od doma. Mi smo vsi iz družin, ki niso popolne. Če se zavedamo, kaj nas je motilo, lahko to spremenimo in naredimo drugače. Za vzgojo ni šole, ravnamo intuitivno. Starši veliko preberejo, forumi so obiskani, starši se pogovarjajo med seboj. Vsak ima svoj pristop do vzgoje, različni pristopi so v redu.

V **partnerstvu** nas privlači tisto, česar nimamo, nasprotje. Za dobro partnerstvo potrebujemo podobnost, za občutek varnosti. Na začetku ti je nekaj všeč pri partnerju, kasneje te lahko začne motiti. Otrok potrebuje oboje, podobnost in različnost, v glavnini se morata starša strinjati.

Enotnost je takrat, ko se oba strinjata in se obema zdi pomembno. **Neenotnost pri vzgoji.** Primer: ko je eden starš popustljiv, drugi strog. Potrebno se je uskladiti. *Razmislite zakaj, s kakšnim namenom nekaj naredite.* Na otroku ne smemo reševati konfliktov. Popustljivost se poveča pri ločenih starših, ko en želi z dajanjem potuše pridobiti otroka. Otrok stalno srka odnos, ve kaj se dogaja, čeprav ne zna ubesediti, čuti energijo, se odzove z nemirom, nasiljem ipd. Neenotnost se kaže v izpodbijanju starševske avtoritete. Otrok ve, kdo je mehkejši.

Pot do enotnosti:

Skrb zase. Ne morete srečno in enotno vzgajati, če sami niste srečni in zadovoljni. Vzeti si je potrebno čas zase, ne biti samo starš in zaposleni, tudi uživač, prijatelj, športnik ipd. Če starši sebe zanemarjajo, preveč pričakujejo od otrok. Otrok je le del družine, ni dobro se preveč osredotočiti samo na otroka.

Ohranjanje partnerstva. Ko se otrok rodi, se partnerja postavi na drugo mesto. To včasih predolgo traja. Potrebno je gojiti partnerstvo, drugače se hitro zgodi tekmovanje med partnerjema, konflikti, nezadovoljstvo. Ne smemo prenašati svojih stisk na otroka. Otrok je takrat zmeden, ne ve, kaj želimo od njega. Partnerju je potrebno zaupati, mu dovoliti, da naredi po svoje, če se obnese. Pred otrokom se ne smemo kregati o pravilih, dogovoriti se je potrebno prej ali potem. Enotnost med spoloma je takrat, ko imata oba enako prostega časa. Kdo lahko otroku nekaj dovoli? Tisti, ki je z otrokom in je prvi, obveljati mora prvo. Otrok se nauči, da ne izkorišča mehkejšega partnerja ali situacij, ko smo utrujeni, nepozorni. Vzeti si moramo reakcijski čas, otroku povemo, da se bomo pogovorili in mu povedali (konkretno določiti, npr. povem ti po kosilu). Kadar ste prepričani, da je kršen dogovor, to takoj povejte.

Otroka naša različnost le bogati. Otrok je lojalen do staršev, tudi če je zlorabljen. Otrokom moramo nuditi ljubezen in meje, potrebuje oboje. Meje so trdni okvirji, ki so premakljivi in otroku omogočijo, da se znajde. Drugače je otrok zbegan. Starši so vodje svoje družine.

ZGLED. Ne pridigati stvari, ki jih ne živite. Stati je potrebno za besedami. Otrok srka odnos in se na to odzove. Biti odprt za ideje, ob jasnem izražanju svojih pričakovanj, ne vztrajati brezglavo, se je potrebno pogovarjati, biti širok. Pri enostarševskih družinah je dobro vplesti še zunanje pomembne osebe v družino.

POPOLNE ENOTNOSTI NI, JE ENAKOPRAVNOST IN DOGOVOR O ENOTNOSTI.

Povzeto po predavanju Eve Hrovat Kuhar, uni. dipl. psihologinje in družinske terapevtke, zaposlene v osnovni šoli.

Zapisala: Esmira Behrić, svetovalna delavka